

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ δὺο κληρονομοὶ τῶν τίγρεις τοῖμαζαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ δεῖπνο τους. Σὲ μιὰ σοῦβλα, πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά, ἦταν περασμένο μιὰ πρόβατο, τὸ ὁποῖο σκόρπισε γῆρας, καθὼς σιγοψιγνόνταν, γλυκιάτατη γούσσα. Πλάι τους βρισκόντουσαν ἔτοιμες, γιὰ κάθε ἀπρόοπτο ἢ τρομερὲς καταρσιάνες των.

Οἱ δὺο κληρονομοὶ κουνέβνιζαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μὲ φωνὴ χαμηλὴ, γιὰ κάτι πολλὸ σοβαρὸ.

Μιλοῦσε ὁ Πέτες, κ' ὁ Βουαροζὲ τὸν ἀκούγε προσεκτικὰ.

—Τὴ νύχτα ποὺ σκοτώσαμε τίς δὺο τίγρεις γνώρισα καλὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ φρότισε στὴν ψυχὴ του τὸ πὸ βαρὺ κρίμα τοῦ κόσμου, ἔλεγε ὁ Πέτες. Ναι, δὲν ἔκανα λάθος. Καὶ γιὰ νὰ ποὺ τὸν στελεῖ ὁ Θεὸς ἢ ὁ Διάβολος μπρὸς στὴν κἀνήν τῆς καρμιάνας μου, θὰ τὸν πληρώσω ὅπως τὸν πρέπει. Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὰ δάση αὐτὰ, παλὴ μὲ φίλε, ἂν δὲν ἐκδικηθῶ τὸν ἐχθρὸ μου.

—Εἶσαι τρελλός, Πέτες, εἶπε ὁ Βουαροζὲ. Μὴν ξεχνᾶς πὼς πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως τὸ προῖ γιὰ τὴν Ἀρίστη, ὅπου ἔχουμε νὰ εἰσπράξουμε ἕνα στρογγυλὸ ποσὸν γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἐργασία ποὺ μᾶς ἀνέθεσαν πρὸ ἡμῶν στὰ δάση αὐτὰ.

—Δὲν ξεχνῶ τίποτα, Βουαροζὲ. Μὰ πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ. Τὰ χρέηματα ποὺ μᾶς χροστοῦν, τὰ παίρνουμε κ' ἀργότερα. Δὲν θὰ τὰ χάσουμε.

—Ἡ ἐκδίκησις, Πέτες, εἶνε ἕνα πεντάγλυκο φρούτο πρὶν τὸ γευτῆς, μὰ πικρὸ κατόπιν, ὅταν τὸ χορτάσεις.

—Ἐοὐ τὸ λὲς αὐτὸ, Βουαροζὲ; Ἐοὐ ποὺ, ἐκδικούμενος ταὺς Ἰνδοὺς, σκοτώσες μὲ τὴν καρμιάνα σου καὶ ξεκοιλιάσες ὡς τώρα μὲ τὸ μαχαίρι σου ὀλόκληρες ντουζίνες ἀπὸ δαύτους;

—Οἱ Ἰνδοὶ εἶνε σπορὰ διαβόλων, Πέτες. Πρέπει νὰ καθαρίξῃ κανεὶς τὴ γῆ ἀπὸ τέτοιους σατανάδες. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλος, ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ μείνω μαζί σου, θὰ πολεμήσω μαζί σου, δὲν θὰ σ' ἀποχωριστῶ. Πρέπει ἄλλως νὰ ποὺ πῆς τὸ μυτιὰ σου, Πέτες. Ζοῦμε τόσα χρόνια μαζί. Πολλὲς φορὲς σ' ἄκουσα ν' ἀναστενάζεις καὶ νὰ παρακαλᾷς τὸ Θεὸ νὰ ρίξῃ στὰ χέρια σου τὸν ἄνθρωπο ποὺ σ' ἔκανε νὰ ἰσφορῆς φρενὰ τὴ ζωὴ σου. Ἄνοιξέ μου λοιπὸν τὴν καρδιά σου, σύντροφέ μου, ὅσο ν' ἀπομῆθῃ τὸ δεῖπνο μᾶς.

—Ἐοὐ τοῦπον, θὰ σοὺ τὰ πῶ ὅλα. Θὰ σοὺ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Θὰ μᾶθεις τὴν τρομερὴν ἱστορίαν μου. Ἄκουσε...

Κι' ὁ Πέτες ἄρχισε νὰ διηγείται στὸν Βουαροζὲ τὴν γνωστὴ μᾶς δραματικὴ περιπέτεια ποὺ τοῦ συνέβη πρὸ τῶσων χρόνων, μιὰ νύχτα, στὸν κόλπο τῆς Ἐλαγγόνης, στὴν Ἰστανία.

—Τὴν ἄλλη μέρα, συνέχισε ὁ Πέτες, ἔμαθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ δωροδόκησε τὴν καταραμένη αὐτὴ νύχτα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ διευκόλυνα σὰν ἡλίθιος, δὲν ἦταν πραγματικῶς λαθρέμπορος. Ἦταν ἕνας πωλίσχυρος εὐπατρίδης.

—Καὶ τί γύρευε ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Βουαροζὲ.

—Βγήκε γιὰ νὰ διαπράξῃ ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα. Βγήκε γιὰ νὰ χύσῃ αἷμα ἀθῶων. Καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ μὲ βαρύνει ἀκόμα. Γιατὶ φταίω κ' ἐγὼ γιὰ ὅτι ἔγινε. Φταίω πολὺ. Θεὲ μου! Ἀμέσως μάλιστα τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἔμαθα τὸ ἀνατριχαστικὸ δρᾶμα ποῦγνε τὴ νύχτα, ἔφριξα. Κι' ἔτρεξα νὰ καταγγεῖλω τὸν κακοῦργο, τὸ δολοφόνου. Ἀλλὰ ἦταν πανίσχυρος, ὅπως σοὺ εἶπα.

Κι' ἀντὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἡ δικαιοσύνη, ἐστράφη ἐναντίον μου. Ἦσιον περὶ χαμένος. Ἐπρόβλετο νὰ πληρώσω ἀκριβὰ τὸ τίμο θάρρους μου. Καὶ γιὰ νὰ ξεφύγω καὶ νὰ γλυτώσω, ἐδραπέτευσα κρυφὰ, κ' ἔβγαλα ἀπὸ χίλιες δὺο περιπέτειες σιναντήθημα μαζί σου...

Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς διέκοψε τὴ δραματικὴ ἀφήγησιν τοῦ Πέτες.

Ὁ Βουαροζὲ ποὺ τὸν ἀκούγε ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα προσεκτικὰ, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ εἶσαι βέβαιος, σύντροφε, ὅτι ὁ κακοῦργος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάς, εἶνε...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσιν του. Μικροῦ, μέσα στὸ πικρὸ σκοτάδι, ἀκούστηκε θρόσημα ξηρῶν χόρτων.

Τὸ ἔξασκημένο αὐτὸ τῶν δὺο κληρονομοῦ ἀμέσως τὸν ὑποπτο αὐτὸ θόρυβο. Ἀρπάζαν τὰ ὄπλα τους καὶ κάρφωσαν τὸ ἀργυρεὸ καὶ διαπεραστικὸ βλέμμα τους στὸ βάθος τοῦ δάσου.

—Θὰ ἦταν κανένα ἀγρίου ἴσως, εἶπε ὁ Πέτες.

—Τ' αὐτὴ μου δὲν γελιέται ποτέ, ἀπάντησε ὁ Βουαροζὲ. Ἦταν βῆμα ἀνθρώπου, διατακτικὸ καὶ φοβισμένο. Ἄς ἔχουμε λοιπὸν τὰ μάτια μᾶς τέσσερα. Ρίξε ξύλα στὴ φωτιά. Ἦσως ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάς νὰ σὲ γνώρισε ἐπίσης χτὲς τὴ νύχτα καὶ ν' ἀπομάσῃ νὰ σοὺ κλείσῃ γιὰ πάντα τὸ στόμα.

Μερικὰ δευτερόλεπτα πέρασαν. Κι' ἔξαφνα τὸ θρόσημα τῶν ξηρῶν χόρτων ἔναυκαῖστικε πὺ κοντὰ. Ἐπειὰ οἱ πικροὶ θάμνοι τοῦ δάσου παραμέρισαν καὶ μιὰ σκιὰ φάνηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

—Ποὺς εἶν' ἐκεῖ; φώναξε ὁ Βουαροζὲ μὲ τὴ βροντερὴ φωνὴ του.

—Ἐνας ἄνθρωπος πύρραται νὰ ζητήσῃ ἄσυλο κοντὰ σας, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀνώστου.

—Θὰ τὸν δεχτοῦμε; ρώτησε ὁ Πέτες τὸ σύντροφέ του.

—Θεὸς νὰ φυλάξῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Βουαροζὲ. Δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῶμε τὴ φιλοξενία μᾶς στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν, ὅσοι σὸδηπτε κ' ἂν εἶνε. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ἡ φωνὴ του μοῦ εἶνε γνώριμη. Εἶνε ἄλλοστε φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ ἰσφορῆει. Ἄς ἔρθει κοντὰ μᾶς. Κάλεισε τον, Πέτες.

—Καλῶς νᾶρθῃς στὴ συντροφία μᾶς καὶ στὸ τραπέζι μᾶς, ξένε, φώναξε ὁ Πέτες. Πλησίασε.

Ὁ ἀγνωστος προχώρησε κ' ἔφτασε κοντὰ στὴ φωτιά.

Ἦταν ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατὰχλωμο.

Ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ χερσίου του ἔτρεχε ἀφθονο σῆμα.

Ὁ ἄτυχος νέος σωριάστηκε κοντὰ στὴ φωτιά, ἔξαντλημένος, καθὼς ἦταν.

Οἱ δὺο κληρονομοὶ τὸν κῆταζαν μὲ συμπάθεια.

—Τι σοὺ συμβαίνει, νέε μου; τὸν ρώτησε ὁ Βουαροζὲ μ' ἐνδιαφέρον. Ἄν δὲν κάνω λάθος, ἀνίρχει στὴ συνοδεία τοῦ Ἰστανοῦ ἀρχοντος, ποὺ φιλοξενεῖται στὴν ἑπαυλὶ τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

—Ναι, εἶπε ὁ Τιβούρκιος, ἦρθα στὴν ἑπαυλὶ μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ μείνω περισσότερο μαζί τους.

—Γιατί;

—Γιατὶ εἶνε ὅλοι τους κακοὶ καὶ ἕπιλοι. Γιατὶ θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν.

Ὁ Πέτες κῆταξε τὸ νέο λοξὰ.

Εἶχε τὴν ἔπιση πὼς ἔλεγε ψέμματα καὶ πὼς τὸν εἶχαν στελεῖ ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ γιὰ νὰ τοὺς κατασκοπεύσῃ.

Μὰ ὅταν ὁ Τιβούρκιος ἀνοῖξε τὸ σακάκι του κ' ἔδειξε τὴν πληγὴ του, ὁ δίσπιστος κληρονομοὶ συγκανήθηκα.

—Ναι, εἶπε, αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀληθινὸ ποσοποιητικὸ γιὰ ὅσα λὲς. Σὲ μαχαίρωσαν γιὰ καλὰ, καθὼς βλέπω.

Ὁ Βουαροζὲ ἔσκαψε ἐπίσης, κῆταξε τὴν πληγὴ τοῦ Τιβούρκιου καὶ εἶπε:

—Λίγα δάχτυλα πὸ βαθειὰ ἂν πῆγαινε τὸ μαχαίρι, θὰ σὲ χτυποῦσε στὸ στήθος καὶ θάσων νεκρὸς τώρα, παιδί μου. Μὴν ἀνησυχῆς, ὄσοσο. Δὲν εἶνε τίποτα, θὰ περάσῃ γρήγορα.

Ἀμέσως, ὁ γρηγορὸς κληρονομοὶ ἔπλινε τὴν πληγὴ τοῦ νέου, μὲ προσοχὴ καὶ ἐπιδειξιότητα νοσοκόμου, καὶ γυρίζοντας κατόπιν στὸν Πέτε τοῦ εἶπε:

—Σύντροφε, μάζεψε μιὰ φρούχτα ἀγοριόγανη. Κοπάνησέ τὴν καὶ φέγγῃν νὰ τὴν βάλουμε πάνω στὴν πληγὴ τοῦ νεαροῦ φίλου μᾶς. Ἐτσι θὰ προλάβουμε τὴ φλόγωση καὶ θὰ περάσουν κ' οἱ πόνοι.

Ὁ Πέτες ὑπάκουσε ἀμέσως στὰ λόγια τοῦ συντρόφου του. Κι' ὅταν ὁ Βουαροζὲ ἔδεσε τὸ τραῦμα τοῦ Τιβούρκιου, τοῦ εἶπε:

—Θὰ πεινάς, σίγουρα, νέε. Τὸ ψητὸ μᾶς εἶνε ἀρκετὸ. Φάγε καὶ χόρτασε.

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, δὲν πεινά, ἀποκρίθηκε ὁ Τιβούρκιος.

Ἡ σκέψι τῆς πετοῦσας στὸν Τιβούρκιο...

Είμαι τρομερά εξαντλημένος και θα ήθελα να κοιμηθώ.
 — Όπως σου άρέσει, νέε. Πλάγιασε και κοιμήσου ήσυχο. Κα-
 νίνας δεν θα τολμήση νάρθη να σου κάνει κακό, τή στιγμή που ά-
 γρυπιούμε έμεις πλάι σου.
 — Ευχαριστώ, ψιθύρισε συγκινημένα ο Τιβούριος.
 — Και ξεπλώθηκε στη χλόη, κοντά στη φωτιά.
 Σε λίγο κοιμήταν βαθεία.
 'Ο Βουαροζέ κι' ο Πέτες είχαν πειά άποφαγει. Δεν μιλούσαν.
 'Ήσαν κι' οι δυο βυθισμένοι στις σκέψεις των.
 Τα μάτια του Βουαροζέ ήσαν διαρκώς καρφωμένα έπάνω στο
 πρόσωπο του νέου και διαρκώς βαθείς στεναγμοί φούσκωναν το τε-
 τράγωνο στήθος του. Τέλος, γύρισε στον Πέτε και του ειπε άξαφνα:
 — Πές μου, Πέτε, πόσο χρονών τόν κάνεις τόν νέο αυτόν;
 'Ο Πέτες κίτταξε τόν Τιβούριο κι' άποκρίθηκε:
 — Άσφαλώς δεν εινε πάνω από είκοσιτεσσάρων χρονών.
 — Τόσο ύπολογίζε κι' εγώ τήν ηλικία του, ειπε ο Βουαροζέ. Και
 ωραιούρισε σιγά:
 — Αντή τήν ηλικία θάρη σήμερα, άν ζει...
 — Για ποιόν μιλάς; ρώτησε ο Πέτες.
 — Μη με παρεξηγής, σύντροφε, άπάντησε ο γεροκνηγός. Δεν
 ξέρω γιατί γύρισαν άποψε στην φαντασία μου τά περασμένα...
 'Ο Πέτες δεν επέμεινε. Σηκώθηκε δρθος και ειπε στο Βουαροζέ,
 τινάζοντας τά μέλη του για τά ξεμουδιάσει:
 — Εγώ θα κάνω μιά βόλτα στον κοντινό λευώνα, σύντροφε. Έ-
 χω ανάγκη από ένα γερό άλογο. Και μιά και βόσκουν στά μέρη αυτά
 ύλόκληρα κοπάδια άλόγων του δόν Αύγουστίνου, θα πάω να πάσω
 με τή θηλειά το καλύτερο άπ' όλα. Ένα άλογο στην περίστασι αυτή
 εινε πολύ χρήσιμο. Μην ξεχνάς πως άρχίζουμε από άβριο άγριοι πό-
 λεμο με τόν άνθρωπο που ποδη να εκλινηθώ και τούς συντρόφους
 του. Δεν θα λείψω και πολλή ώρα...
 — Πήγαινε, ειπε ο Βουαροζέ. Κι' άν σου συμβεί τίποτε το άπρό-
 πτο, σκούξε σαν άλεπού και έλ τρέξω κοντά σου.
 'Ο Πέτες χάρηκε μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Μόνον ένας γενναίος
 κνηγός θηρίον σαν αυτόν και τόν σύντρόφο του θά τολμούσε να
 ρισκωνδυνείσχη μέσα στο δάσος, σε τέτοιαν ώρα. Άλλά ο Πέτες
 ήταν άτρόμητος.
 Κοιμημένος καθώς ήταν, ο Τιβούριος είχε κοιμηθεί βαθεία κοντά
 στη φωτιά.
 'Ο Βουαροζέ, ο γενναίος και καλόκαρδος κνηγός, ξεαγρυπνούσε
 πλάι του, έτοιμος να τιμωρήση σκληρά τόν πρώτο που θα πλησίαζε έ-
 κεί με κακούς σκοπούς. είτε λευκός ήταν, είτε Ίνδοί, είτε θηρίο τής
 ζούγκλας.
 Μιά άπόλυτη γαλήνη άπλωνόταν γύρω. Μονάχα το άεράκι τής νύ-
 χτας σάλενε απαλά τά φύλλα τών δέντρων...
 Νυχτοπούλια έσκουζαν μακριά... Και πιο μακριά ακόμα άκουγό-
 ντουσαν κάθε τόσο οι βρυχηθμοί τών άγριων τού δάσους.
 Το βλέμμα του Βουαροζέ δεν ξεκολλούσε άπ' το πρόσωπο του κοι-
 μημένου νέου. 'Η σκέπη τόν πετούσε μακριά. Θλιβερές άναιμήσιες
 περνούσαν στη φαντασία του...
 'Εδώ και τόσα χρόνια, μιά νύχτα, μιά φοιχτή νύχτα τριωνιάς,
 αυτός, ο θαλασσόλυκος τότε, ειχε σώσει άπ' τή μανία τής θάλασσας
 ένα μικρό παιδάκι, τεσσάρων-πέντε χρονών. Το άτιχο μικρό βροικό-
 γότσο...
 'Ο πανήγυλος Βουαροζέ έβασε τότε το κακότιχο μικρό. Και τ' ά-
 γάτησε σαν παιδί του. Το ελάτρευε. Φρόντισε ακόμα να μάθη τήν τρα-
 γική ιστορία του κι' άφοσιώθηκε σ' αυτό μ' όλη του τήν ψυχή.
 "Ως που μιά άλλη νύχτα πάλι —
 μιά νύχτα τριωνιάς και φοιχής —
 τό ξανάλασε, έχασε για πάντα τή
 μόνη του άγάπη, τή μόνη του παρη-
 γοριά στον κόσμο αυτό. Έμπαξε
 παντού τότε, γύρισε παντού μήπως
 βανάβρει το θετό του παιδί. Μά δεν
 τό θέλησε ο Θεός. Κι' από τότε
 κατέφυγε στα δάση τού Μεξικού για
 να ξεχάση, για να πνίξη τόν πόνο
 του...
 — «Τήν ηλικία αυτή θα έχη το ά-
 γαπημένο μου παιδί, άν ζει σήμερα
 ακόμα», σκεφτόταν ο γιγαντόσωμος
 κνηγός, κερτάζοντας τόν Τιβού-
 ριο που κοιμήταν.
 Έξαφνα ένα σκούξιμο άλεπούς
 άκούστηκε σε μικρή απόστασι.
 Ήταν ο Πέτες που ξεαναγύριζε.
 'Ο τολμηρός κνηγός έσερνε μα-

ζύ του ένα ύπεροχο άλογο, το όποιο ειχε άρπάξει άπ' τά άπεραντα
 γρασιδια του δόν Αύγουστίνου, με τή θηλειά του. Το ευγενικό ζώο ή-
 ταν άγριευμένο. Τα μάτια του σπινθηροβόλουσαν. Χλιμίντριζε και ρου-
 θούνιζε άγρια.
 — Θαυμάσια, Πέτε, ειπε ο Βουαροζέ σιγά, για να μην ξυτηνηθ
 τόν Τιβούριο. Άρπάξες το καλύτερο άλογο του δόν Αύγουστίνου. Το
 ζώο αυτό εινε άσφαλώς το πιο ωραίο των λευώνων αυτών. Πρόσεξε
 μόνον μη σου σπάσει τά κόκκαλα. Γιατί φαντάζομαι, καλέ μου σύν-
 τροφε, πως πολύ δύσκολα θα σταθής στη ράχη του. Εινε άγριο πολύ.
 δεν ξέρει ακόμα τί θα πη καβαλλάρης και χαλιναίρι.
 'Ο Πέτες έτοιμαζόταν ν' άποκριθίη στον Βουαροζέ, όταν ξαφνικά
 ένα ύποπτο θρόσιμα άκούστηκε ανάμεσα στα χορτάρια, σ' άρκετή ά-
 πόστασι. Ήταν ένα θρόσιμα πολύ σιγαλό, μά δεν ξέφυγε άπ' τούς
 δυο πεπειραμένους κνηγούς. Τα έξασοχημένα αυτιά τους τό άκουσαν.
 'Ο Βουαροζέ πήρε στα χέρια του τή μακρύα του ζαχαμπάνα.
 — Κανένα τσακάλι θα ήταν, ειπε ο Πέτες.
 Μά ο Βουαροζέ κώνησε διατακτικά το κεφάλι του.
 — Όχι, σύντροφε, ειπε, το αυτί μου δεν γελιέται εύκολα. Ξέρω
 να ξεχωρίσω το πέραςμα τού άγριου άπ' το πέραςμα τού ανθρώ-
 που. Κι' ο θόρυβος που άκούσαμε ήταν θόρυβος ύποπτος.
 — Δεν τό πιστεύω. Ποιός θάρη να μιά κατασκοπεύη τέτοια ώρα;
 — Όποιος κι' άν εινε, θα τό πληρώση πολύ άκριβά. Ξεχνάς όστό-
 σο ότι στην έπανη του δόν Αύγουστίνου βροίκονται επικίνδυνοι έχθροι
 του νέου αυτού.
 — Και δικοί μας, ειπε ο Πέτες.
 — Γι' αυτό πρέπει νάχουμε τά μάτια μας τέσσερα.
 — Εκτός άν εινε κανένας Έρωθόδερμος, ειπε ο Πέτες.
 — Έρωθόδερμος; Όχι, Πέτε. Οι Έρωθόδερμοι ξέρονιν να πε-
 ροινόν ανάμεσα στα κλαδιά, χωρίς να κάνουν θόρυβο. Έπειτα θα σκε-
 φτόντουσαν πολύ να πλησιάσουν έδω. Ξέρονιν καλά τί θαύματα μπο-
 ρόν να κάνουν ή ζαχαμπίνες μας.
 'Ο Πέτες έδωσε το άλογο που ειχε πιάσει σ' ένα δέντρο και κά-
 θησε πλάι στη φωτιά.
 Στεκόντουσαν τώρα κι' οι δυο με τ' αυτιά τεντωμένα, βυθισμένοι
 στις σκέψεις των. Σκεφτόντουσαν το ίδιο πράγμα, χωρίς να τό ξέ-
 ρουν. Και τού ενός και τού άλλου ή σκέψη πετούσε στον τραγικό κλη-
 ρονόμο των Μεδιάνα, τόν μικρό Φάβιο...
 Τί ειχε άπογίνει το δυστυχημένο αυτό παιδί;
 Συγχρόνος όμως ο Πέτες σκεφτόταν τήν εκδίχησι του έναντίον
 του δόν Έστεβάν δ' Αρεχάια, τού ευγενούς δολοφόνου, τού όποιου ε-
 χρησίμευσε όργανο, χωρίς να τό ύποψιασθίη, κι' ο όποιος, όταν κατό-
 πιν θέλησε να τόν καταγγείλη, λίγο έλειψε να τόν ξεκάνη για πάντα.
 Άρκετά δευτερόλεπτα περασαν έτσι, χωρίς να συμβή τίποτε, χω-
 ρίς να ξανακουστή τίποτε.
 'Ο Βουαροζέ άναστενάξε ξαφνικά, σήκωσε ψηλά το κεφάλι του
 και μύρισε τόν άέρα. Φαινόταν άνησιγος.
 — Μά τί έχεις λοιπόν, σύντροφε; ρώτησε ο Πέτες.
 'Ο Βουαροζέ, άντι να τού άπαντή-
 ση, τού έδειξε το άλογο που ήταν δε-
 μένο στο δέντρο.
 — Κίτταξε, τού ειπε. Το ζώο
 αυτό δεν φαίνεται άνησυχο, όπως
 συμβαίνει όταν πλησιάζουν θηρία ή
 Ίνδοί. Όστόσο, όσμίζεται τόν άέρα
 επιμόνος. Κι' αυτό δείχνει πως κά-
 ποιος τριγυρίζει έδω γύρω.
 — Ποιός;
 — Θα τό μάθουμε, Πέτε. Όσο λο-
 νηρός κι' άν εινε ο μουσαφίρης αυ-
 τός, έκανε τήν άνοησία να προδοθίη
 καθώς σερόταν ανάμεσα στα χορτά.
 Άναμφιβόλως μιά κατασκοπεύει από
 άρκετή ώρα. Έχει κακούς σκοπούς,
 γι' αυτό δεν ύπάχει άμφιβολία. Μην
 άνησυχείς όμως... Θα τόν πιάσουμε
 και θα πληρώση άκριβά τή θρασύτη-
 τά του.
 Ένα τσακάλι έσκουζε μακριά.
 — Εινε σύνθημα, ειπε ο Βουαροζέ.
 — Ναί, το κατάλαβα, άποκρίθηκε
 ο Πέτες.
 — Και σύνθημα λευκών, κι' όχι
 Έρωθόδερμων. Τί λές, Πέτε;
 — Έχεις δίχη, σύντροφε.
 ('Ακολουθεί)

